Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1870-09-09)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: ”BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1870-09-09)”, i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 205. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000129.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Beck, Johan Vilhelm, *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen,*

Vilh. Beck til J. Clausen.
Ørum Præstegaard 9. September 1870.

Saa er Du da min egen trofaste Ven alligevel og vil ikke bryde et Baand, som Guds Aand har knyttet og s. 206velsignet; Tak, kjære Clausen! atter og atter Tak ogsaa for den Udtalelse, at Du kan see, at disse særegne Formaal, som Du med fuld Ret vil have virket for til Menighedens Fremvæxt og Udvikling, ikke direkte kan blive I. M.'s Gjerning. Saa er der jo ikke det mindste os imellem i det Stykke. At jeg ingen mere Støtte og Hjælp skal have af Dig i I. M., gjør jo rigtignok samme Indtryk, som om jeg var bleven eenarmet, men man kan jo dog leve og arbejde ogsaa med een Arm; det Andet: at jeg skulde miste dit Venskab, gjorde derimod det Indtryk paa mig, at jeg var bleven hjerteløs, — Du hører nu engang med til mit Hjerteliv, — og uden Hjerte kan man hverken leve eller virke. Nu er jeg Karl igjen; Djævelen fik dog ikke vundet det Spil at skille os ad. Og han har jo været nærmere ved det, end jeg anede. Du har været »vred« paa mig; — mon jeg kunde blive vred paa Dig? — det har jeg ofte spurgt mig selv om i denne Tid; — og jeg tør jo ikke indestaae for, at det ikke kunde skee; men jeg er vis paa, at det ikke kunde vare længer, end til Sol gaaer ned; thi saadan har jeg det med dem, jeg elsker for fuld Alvor. — Underligt nok, at det dog for det meste er smaa Ting, at man vælter over; det er dog saa umaadelig smaa Ting, at vort Venskab nær havde væltet over. At jeg har leet og sagt et overgivent Ord om Dig og, hvad Du tog Dig for, en Latter og Spøg, som aldrig har havt det allermindste med Haan eller Overlegenhed at gjøre, — hvor underligt, at det kunde have den Virkning, — vi to, som have leet saa grundigt af hinanden i saa mange Aar. Og saa, at jeg ventede saa længe med at anmelde Mødet i Odense, — ja, Du maae troe, hvad Du vil, — men sandt er det, at det var en ligefrem fysisk Umulighed for mig at gjøre det før. Men har noget af det saaret Dig saaledes, at der sidder en Braad tilbage endnu deraf s. 207i dit lidt ømtaalelige Hjerte, saa at Du endnu kunde føle Dig tilsidesat af Din Ven, — saa beder jeg Dig hjertelig om at tilgive og glemme det; har jeg gjort noget galt, jeg har ikke villet det, ikke for nogen Pris villet saare Dig. — — At Du kunde føle Dig stødt over, at jeg skrev saadan til vore Venner om Dig, er ogsaa saa underligt for mig; det havde sin Grund i, at saadan handlede Du mod mig, da jeg engang var nær ved at miste vore Venners Tillid; og Du mindede mig for ikke længe siden derom. Du handlede kjærligt imod mig dengang; jeg vilde gjøre ligesaa. Men naar Du ikke vil have det, saa er Din Villie mig nok. Men, kjære Ven! lad dog aldrig mere den Tanke faae Rum i Dig, at jeg vil være den »Overlegne« overfor Dig. I mange Aar gik vi lige for vor Herre, lige for vore Venner, lige overfor hinanden — aldrig anderledes, kun udfyldende hinanden ved vor Forskjellighed, følende, at alt, hvad vi ere, ere vi af Guds Naade, og bedende for hinandens Skrøbeligheder. Anderledes har jeg aldrig følt mig overfor Dig, og anderledes haaber jeg aldrig at komme til at føle mig overfor Dig.

Hvor seer det dog ud i dette Øjeblik [1)]! Herren raade og give en god Udgang derpaa for vort lille Fødeland!

Din trofaste Ven
Vilh. Beck.